Karácsony első napja 2020. 12. 25

Olvasmány: Lk2,1-20: Történt pedig azokban a napokban, hogy Augusztusz császár rendeletet adott ki: írják össze az egész földet. Ez az első összeírás akkor történt, amikor Szíriában Kviriniusz volt a helytartó. Elment tehát mindenki a maga városába, hogy összeírják. Felment József is a galileai Názáretből Júdeába, Dávid városába, amelyet Betlehemnek neveznek, mert Dávid házából és nemzetségéből származott, hogy összeírják jegyesével, Máriával együtt, aki áldott állapotban volt. És történt, hogy amíg ott voltak, eljött szülésének ideje, és megszülte elsőszülött fiát. Bepólyálta, és a jászolba fektette, mivel a szálláson nem volt számukra hely. Pásztorok tanyáztak azon a vidéken a szabad ég alatt, és őrködtek éjszaka a nyájuk mellett. És az Úr angyala megjelent nekik, körülragyogta őket az Úr dicsősége, és nagy félelem vett erőt rajtuk. Az angyal pedig ezt mondta nekik: Ne féljetek, mert íme, nagy örömet hirdetek nektek, amely az egész nép öröme lesz: üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában. A jel pedig ez lesz számotokra: találtok egy kisgyermeket, aki bepólyálva fekszik a jászolban. És hirtelen mennyei seregek sokasága jelent meg az angyallal, akik dicsérték az Istent, és ezt mondták: Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség, és az emberekhez jóakarat. Miután elmentek tőlük az angyalok a mennybe, a pásztorok így szóltak egymáshoz: Menjünk el Betlehembe, és nézzük meg azt, ami ott történt, amit az Úr tudtunkra adott. Elmentek tehát sietve, és megtalálták Máriát, Józsefet és a jászolban fekvő kisgyermeket. Amikor meglátták őt, elmondták mindazt, amit erről a kisgyermekről az angyalok hirdettek, és mindenki, aki hallotta, elcsodálkozott azon, amit a pásztorok mondtak nekik. Mária pedig mindezeket a beszédeket megjegyezte, és szívében forgatta. A pásztorok pedig visszatértek, dicsőítve és magasztalva Istent mindazért, amit hallottak és láttak, úgy, ahogyan ő megüzente nekik.

Alapige: Ézs52,7-10: Milyen kedves annak az érkezése, aki örömhírrel jön a hegyeken át! Békességet hirdet, örömhírt hoz, szabadulást hirdet. Azt mondja Sionnak: Istened uralkodik! Hallgasd csak! Őrállóid hangosan kiáltanak, együtt ujjonganak, mert saját szemükkel látják, hogy visszatér az Úr a Sionra.; Vígan ujjongjatok mindnyájan, Jeruzsálem romjai! Mert megvigasztalta népét az Úr, megváltotta Jeruzsálemet! Kinyújtotta szent karját az Úr minden nép szeme láttára; meglátják majd mindenütt a földön Istenünk szabadítását.

Ünneplő gyülekezet!

Talán idén még inkább keressük ezt a szabadulást és szabadítást, mint máskor. De talán meg is éljük ezt, az ünnepen különösen is.

A tegnapi Istentiszteleten arról volt szó, hogy ahogyan Krisztus megérkezik, úgy új utak nyílnak, s új szövetség is alakul ki Isten és az ember között. Itt arról olvasunk ismét Ézsaiásnál, hogy az Úr visszatér a néphez. S a visszatérés aztán örömre sarkallja az embereket.

Valami hasonló látszik a mai olvasmányunkban is. Isten dicséretet zengik az angyalok, s aztán ebbe kapcsolódnak be a pásztorok is, mikor már elmentek a jászoltól. S ebbe kapcsolódunk bele mi is. A jelenkori keresztyénség is.

S az Isten dicsérete nem csak az ünnepnapok sajátossága, hanem hétköznapi tevékenység is. Mint például a munka. Itt most nem a három napkeleti bölccsel találkozunk az olvasmányban. Hanem az egyszerű, de mégis nagyon fontos munkát végző pásztorokkal, akik nélkül az állatokat levadásszák a vadak, és sok család megélhetése nem lenne lehetséges. Hiszen tejtermékeket, húst, ruhákat, használati eszközöket készítettek mindabból, ami az ő kezük nyomán, az állatok felhasználásával is készült.

S érdekes ezt látni. Hogy milyen nagy szükség volt akkoriban erre. De hogy a jelenkort nézzük, talán azon is nagyon érdemes elgondolkodni, hogy a jelenben mennyi minden átalakult, de mégis mennyire egymásra vagyunk utalva. Egymás munkájára, egymás hivatására. S elhivatottságára.

Már maga a szó is érdekes. Hogy van elhívásom. Hogy hivatásom van. Nem pedig egyszerűen valamilyen munkám, amivel pénzt keresek. S most nem szeretnék nagyon belemenni a protestáns munkaetikába, meg hogy mennyire nagy hatással volt ez aztán arra, hogy a munkást megbecsülés érje, hogy legyen neki is szabad napja, hogy legyen betegszabadsága s még sorolhatnánk.

De érdekes, hogy már Kálvin a 16. században mennyire másként gondolt a munkára. Olyasmire, amit nem kell isteníteni, de mivel Isten maga is aktív, ezért a keresztyén ember sem lehet rest és léhűtő. Ugyanakkor Kálvin értékelte a munka minden fajtáját, így a kézművest, a kereskedőt, az értelmiségi, s technikai munkát végzőt is, mert egymásért dolgoznak.[1]

Mert a világban helyet kaptunk, Isten igent mondott ránk, s ezért hálából neki élünk. Azaz a keresztyénség nemcsak szabadidős tevékenység, s nemcsak vasárnaponként látszik, hanem az életben, annak minden napján, a munkahelyen, s az ahhoz való hozzáálláson is.

Isten dicsőítése ez is. Vagy lehet ez is. Hiszen nagyon nem mindegy, hogy milyen a lelkületünk akkor amikor arról van szó, hogy munka. Látjuk-e értelmét, hasznát annak, amit csinálunk. Érzünk-e magunkban elhivatást, ihletet arra, ami a dolgunk.

Hiszen nem mindegy, hogy hétfőn reggel úgy kelek fel, hogy a fenébe már megint munka van, vagy úgy, hogy látom magam előtt, hogy ennek mi a haszna és értelme.

S talán most a pandémia, a világjárvány idején kicsit át is gondoltuk sokan, hogy milyen fontos is sok olyan munka és hivatás, amelyre a hétköznapokban nem is gondolunk, vagy úgy magától értetődik. Egymásra vagyunk utalva. De még inkább Istenre, hogyha a dolgok velejébe, belsejébe tekintünk.

[1] Fazakas Sándor: Kálvin szociáletikája In: Fazakas Sándor szerk.: Kálvin időszerűsége, Kálvin Kiadó, Budapest, 2009, 117-118.

Ezzel csak azt akarom mondani, hogy az Isten dicsérete lehet ez is. A munka, a hivatásom is. Az életforma és életmód is. Mert Isten Krisztus által *békességet hirdet, örömhírt hoz, szabadulást hirdet* nekünk, amely az életünk ezen részeire is kiterjednek.

S olvassuk a különböző evangéliumokban, hogy Krisztus jászolához mennek bölcsek és pásztorok. A társadalom különböző rétegei és csoportjai. Művelt, képzett és rangos emberek nagy ajándékokkal, s egyszerű hétköznapi emberek is. S ez megint csak rámutat arra, hogy Krisztus hív minket, mindannyiunkat.

S persze nagy kérdés, hogy miként megyünk majd el az ünnepről. Mert hiszen a karácsony hangulata sokakat elgondolkodtat, s talán ilyenkor fogékonyabbak is vagyunk arra, hogy mégis mit is akar tőlem az Örök Isten. Mert talán meg kell gondolni, hogy miként megyünk majd el az ünnepről. Mi lesz másabb, mi változott, mi alakult bennünk.

Mert ahogyan a pásztorok dicsérték az Istent, úgy mi is dicsérhetjük Krisztusért, az ő nagy ajándékéért minekünk, hogy életünk, munkánk, hivatásunk, de megkockáztatom, hogy egész létünk többletre talál benne az emberré lett Istenben. Ámen